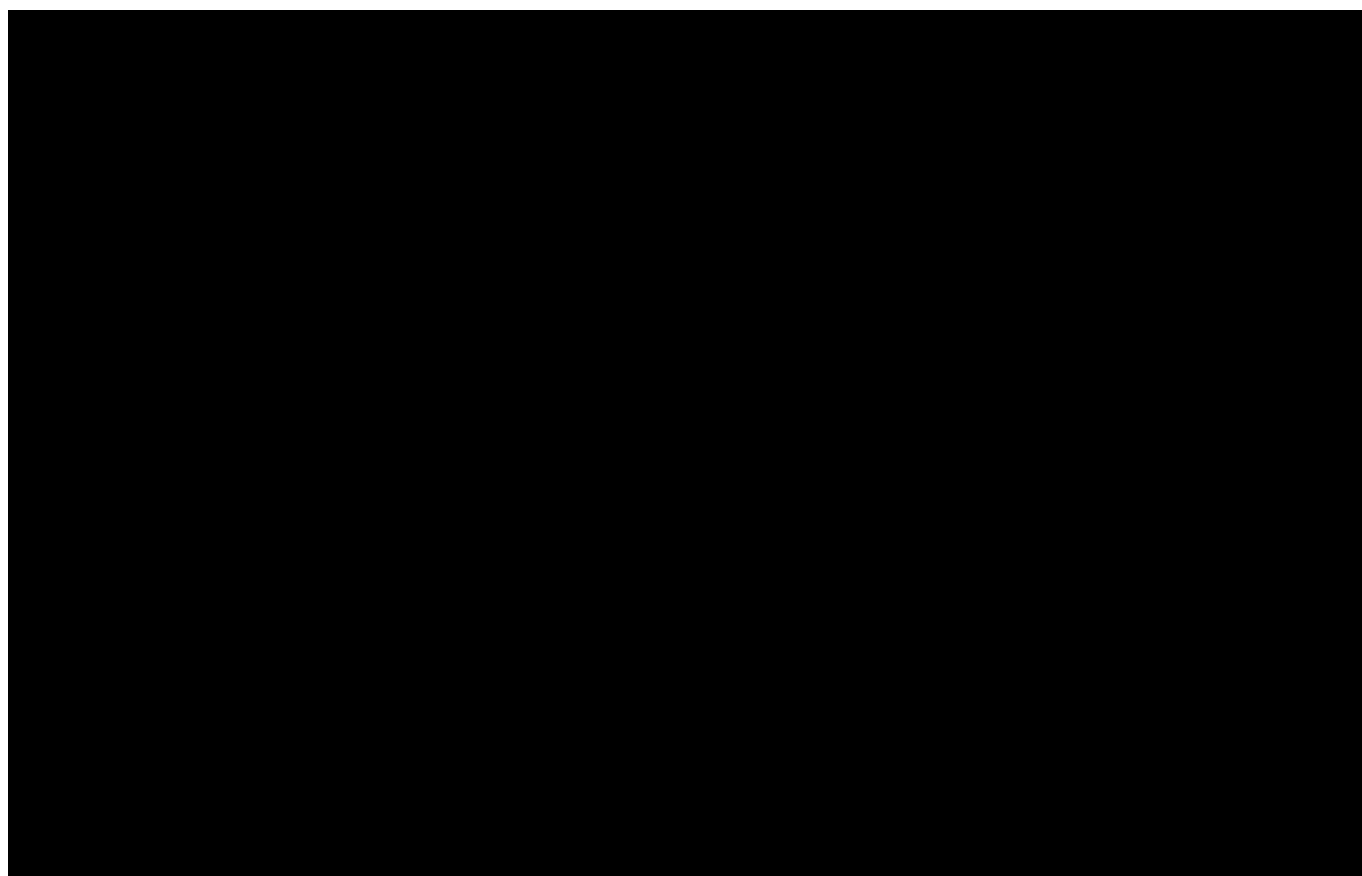

Emparaular, dedicatòria a Lluís Duch

Entrevista a Antoni Bosch-Veciana, lòsof, teòleg, i amic del P. Lluís Duch, monjo de Montserrat i antropòleg, considerat com un dels pensadors catòlics més signifi catius del diàleg fe i cultura

08 Juliol, 2019 - ESGLÉSIA DE BARCELONA

El número 263 de la revista *Qüestions de Vida Cristiana* està dedicat al P. Lluís Duch, monjo de Montserrat i antropòleg -considerat com un dels pensadors catòlics més signifi catius del diàleg fe i cultura-, que va morir el 10 de novembre de 2018. El professor Antoni Bosch-Veciana, lòsof i teòleg, i amic del P. Lluís Duch, assegura que la seva memòria ingent i una intel·ligència subtil li varen facilitar construir un pensament compacte .

Com de niria el pensament del P. Duch?

De nir en poques paraules el pensament d algú és difícil i del tot innecessari. Ara bé, les re exions de Lluís Duch giren entorn de l ésser humà com a un ésser relacional per qui és de nitiu el llenguatge en sentit ampli -paraules, mites, gestos, mirades, silencis -. I és aquest llenguatge el que li possibilita dir i tenir un món.

Per què era tan important per a ell el llenguatge?

Per això mateix que acabo de dir ara. El llenguatge és allò que constitueix l ésser humà; aquell que a través del llenguatge pot dir tot allò que té al seu davant. El llenguatge ens possibilita tenir mon en tant que fa possible dir-lo amb paraules - emparaular-lo , deia ell-. I d entre els llenguatges més singulars, Lluís Duch posa en relleu el llenguatge simbòlic.

Era un monjo atípic?

Lluís Duch era, sobretot, un monjo. Certament un monjo que vivia el monacat d una manera atípica; en els horaris, en les feines, en les sortides del monestir. Obert als altres: a centres d estudi, a grups de treball, a diverses universitats. Era ben acollit sobretot als cursos de doctorat.